

תשוקה בזוגיות

דורון גיל

“מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה”

(שיר השירים)

- אולם ימים רבים לעתים נן. האמנם תשוקה היא עניין של זמן, או שמא של אהבה, כבוד, הערכה וקבלה של השני?

תשוקה היא בטבענו. בדמנו. רבים מעידים על עצמם שבתחילה, כשהם פוגשים בני זוג חדשים, “התשוקה חוגגת”. אולם אחר כך? כעבור זמן?

לכולנו יש פנטזיות לגבי אהבה ותשוקה: שכשנמצא בני זוג “התשוקה לא תדעך לעולם”, “שנרגש אחד את השני תמיד”, “שתהיה לנו מיניות בוערת כל הזמן”, שנמשיך ונרצה זה את זה עד אין-סוף שאין-סוף לו.

לעתים פנטזיות אלה באות מתוך הפחד שמא, אם התשוקה ההתחלתית שבינינו לבין בני הזוג שלנו תדעך, מה ייוותר אז?

תחושת ההשתוקקות היא אכן תחושה נפלאה, ולא פלא שרבים מאתנו יראים וחרדים מהיום בו תחושה זו תפוג ותימוג לה. כאילו שתחושת ההשתוקקות היא הבסיס עליו מושתתים יחסי הזוגיות בינינו לבין בני הזוג שלנו. כאילו שבהתפוגג תחושה זו בני הזוג ניצבים בפני שוקת שבורה (תשוקה שבורה).

אולם כדאי לזכור שהמילה “תשוקה” משמעה, למעשה, “תאוות נפש”. לא “תאוות גוף”, אלא תאוות נפש. שכן, בתשוקה אמיתית אנו חפצים ומתאוים למושא תשוקתנו - למושא אהבתנו - לא לגוף בלבד אלא בעיקר לנפש, שכן תשוקה אמיתית היא הרצון להתחבר עם השני בכל רמ"ח איבריו. בכל עצמתנו. בכל נפשנו ובכל מאודנו. שהרי תשוקה זאהבה הא בהא תליא, והשתיים הולכות יד ביד (א שמא נאמר: גוף בגוף. ונכון יותר: גוף ונפש).

כשאנו מבינים זאת הרי שאנו מבינים שתשוקה היא בלתי נפרדת מאהבה, שכן אין זו רק משיכה ביולוגית-פיסית אל השני, אלא זו תחושה פנימית-נפשית של רצון להתחבר ולהתאחד עם השני, ברמות וברבדים שונים ורבים: גוף נפש, ברובד של אהבה ומיניות וכבוד והערכה וקבלה הדדיים.

ומכאן אנו גם מסיקים שכל זמן שאנו ממשיכים לאהוב ולכבד ולהעריך ולקבל את השני, כל זמן שאנו ממשיכים

להתגעגע אל השני - להתגעגע אל כל מה שהשני מייצג בעבורנו - התשוקה נמשכת. הגעגועים אל השני אינם געגועי בשר בלבד, אלא נהפוך הוא: אנו מתגעגעים אל השני כאל מי שהוא, מי שהוא מייצג בעבורנו, כאל אותו אדם אליו אנו “כמהים” ובו אנו “חפצים” ואליו אנו “משתוקקים” כי הוא מסמל בעבורנו את “משאת נפשנו”. אדם אותו אנו לא רק “אוהבים”, אלא אף מעריכים, מכבדים ומקבלים בשל מי שהוא, אהבה ללא תנאי, בלי רצון לשנות אותו (שהרי איננו יכולים לשנות אף אחד אלא את עצמנו).

תשוקה מתמשכת אל השני היא תהליך שאיננו בהכרח קורה בפני עצמו, אלא זהו תהליך של התכוונות והתמקדות: של הרצון להמשיך ולהשתוקק לבן או לבת הזוג שלנו; של הרצון שלנו להמשיך ולהתגעגע אל בני הזוג ולרצות להיות אתם; של המשך הרצון להתחבר ולהתאחד אתם. כלומר, עלינו לקחת אחריות לכך שנמשיך ונשתוקק אל בן או בת הזוג. שנמשיך ונערוג אליהם. לשם כך, עלינו להשקות ולטפח את היחסים יום אחר יום.

נכון הוא, לעתים, שכשאנו מכירים את השני לאורך זמן כבר איננו חשים אותה “משיכה”, אותה “תשוקה” אותו “חידוש” ואותו “גילוי” שחשנו בתקופת ההיכרות הראשונה. לכן חשוב בזוגיות לא לקבל שום דבר כמובן מאליו: מצד אחד, אין זה מובן מאליו שהאהבה והתשוקה שלנו יישארו לעד. ולחלופין, אין זה גם “מובן מאליו” שהאהבה והתשוקה יתפוגגו כעבור זמן. אם נמשיך לכבד, להעריך ולקבל את בן או בת הזוג, נוכל להתמלא אהבה ותשוקה כלפיהם יום אחר יום, פעם אחר פעם. טיפוח הזוגיות הוא סם ריפוי, המאפשר לנו לשמוח מחדש בקשר שקשרנו עם בחיר לבנו (ולא נאמר כאן בחיר גופנו); עם משאת נפשנו (שהיא גם משאת גופנו); עם תאוות הנפש שלנו כלפיו (הבאה לידי ביטוי גם בתאוות הגוף = בתשוקה).

ועל כן, ככל שנמשיך לאהוב, לכבד, להעריך, להוקיר ולקבל את השני, משמעות הדבר היא, שאנו ממשיכים “להשתוקק” אליו בעבור מי שהוא עבורנו. שהרי אנו נמשכים להיות אתו - הימשכות שהיא מעל ומעבר להימשכות גופנית. יוצא מכאן, שידידות וחברות עם בני הזוג שלנו הם ערבות נפלאה להמשך אותה תחושה של תשוקה נפלאה אליהם. ♦